

Libet

ex corde diligeret: nisi om̃ino cecis ⁊ imemor sue salutis
existeret. De istis tñ cecis ⁊ sue salutis oblitis heu hodie
multi sunt qui principatum quē diligunt sue saluti pre-
ferre non metuiunt.

Sextus liber cōtinet cōsolationum

remedia oportuna cōtra turbatiua q̃ opponunt paren-
tele ⁊ generis nobilitati. Et h̃z capla sex.

I

De consolatione sup carētia magne parētele

II

De carentia liberorum

III

De carētia fratru ⁊ consanguineoz

IIII

De carentia ⁊ defectu nataliū honestoz

V

De carentia nobilitatis

VI

De aliq̃ de parētele vilitate vl̃ indignitate

De cōsolatōe sup carētia magne parētele

Oa. I.

D

Rimo igit̃ parentelā pmagnā h̃re nō deside-
res. qz malū tuū desiderares. Nisi em̃ ad oē
beneplacitū cuiusuis eoz fueris apud ipsos
sp̃etus ⁊ pt̃ptus haberis. Si aut̃ ad eoz
b̃nplacitū te forsitan exhibueris: cū de liatis
⁊ honestis hoies scli nō p̃sueuerit ptentari. mala plurima
sp̃ualia ⁊ corpalia euadere nō poteris. Rursum si caput
pntele fueris: q̃nto ex maiori p̃sonaz nūero illa p̃stiterit:
tāto maior cura te monet: malozq̃ instātia ⁊ maior ve-
ratio te g̃uabit. Porro si tu nō caput s̃ vn⁹ de cauda fu-
eris: nisi mltitudinē q̃ mēte p̃fusa est p̃sentias: miser eris
⁊ tāq̃ nō sis parētar⁹ ab oibz derelinqr̃s. Quid g̃ lucrū
qd̃ comodi vl̃ solaciū attulit tibi pntele magnitudo: nisi
forte i g̃minā qñ vl̃ vicij daritudinē tuā ⁊ suā macula-
būt: vl̃ pauprate si inconstās fortūa eos deseruerit: glaz
tuā ⁊ gen⁹ hūiliabūt. Deniq̃ si tu b̃n p̃spereris: ob modū
cā parētelā pauciora incōmoda sustineb̃ q̃ si totā vrbē
replere vl̃ patriā eē viderent. Scias eē q̃ an⁹ mag̃ est
parētele req̃r̃s eē q̃ mag̃ sit ei⁹ expensa: q̃ multoties sic

Sextus

ri nō potest sine graui dei offensa. Si abundat. est q̄ pe-
rat subsidiū qđ etiā impēdere nō est licitū. Si pō sit mi-
nus abundans ⁊ forte paup̄tate depressus: quanto ma-
ioris ⁊ clarioris parentele fuerit tāto maiore etiā a suis
cōtemptū sustinebit. Verecundat eū cognatū r̄cogno-
scere. verecundat ⁊ ip̄e h̄ coram extraneis asserere: timēs
se ob h̄ spurium reputari. Nec minus verecundat labo-
re misēꝝ victum querere. dicere h̄z. fodere nō valeo: mē,
dicare erubesco. Tu ḡ de magna ⁊ alta non appetas cē
parentela. h̄ de humili sis content⁹ ⁊ parua.

De Larentia Liberorū

Ca. II.

Porro si liberis careas nō multū doleas. nescis em̄
q̄les essent q̄s haberes. Nā vix pōt esse qn̄ in eis
vel eorū vrozib⁹ v̄l maritis filiaz v̄l in filijs filioꝝ
aut filiab⁹ defunctū aliquē repires te medullit⁹ cōtristā,
tem. Veli⁹ ḡ vides esse cordi tuo vt liber sis a liberis
ne liberi te diuersis modis occupantes a te tollāt animē
libertatem. Pertimescendū valde est si multas habeat
q̄s ples: corq̃ parent⁹ exagitat circa tñsitoria: nec curat
quō habeat dūmō multa habeat. Vñ brūis Brego. in
Moral. Job sup̄ illo passu (Nati sunt ei filij septem)
Sepe ad auariciā cor parentis alliat fecunditas plis.
Eo em̄ ad ambitū ḡgregāde hereditatis accendit quo
multis heredib⁹ fecundat. Nec Brego:

De carētia fratꝝ ⁊ p̄sanguineorū

Ca. III.

Rursum de carētia fratꝝ v̄l p̄sanguineorū nō dole-
res. qz vel sic est q̃ habitos diligeres v̄l non dilige-
res. Si ip̄os nō diligeres: vt quid eos h̄re velles.
Si p̄e ip̄os diligeres: teipsum in regno celesti plurimū
impedires. Quippe seruire deo regnare est. Sz p̄fecto
qui deo perfecte seruire desiderat: necesse est vt carnalēz
consanguineorum affectionem postponat. Vnde Am-
brosius. Qui portio deus est nihil debet curare nisi de-

Liber

um: ne alterius impediatur necessitatis munere. **Q**d
em̄ ad alia officia cōfert h̄ qdē religiōis cultui decerpit.
Hec em̄ p̄a est sacerdot̄ fuga: abdicatio domesticor̄ z
q̄dam alienatio charissimor̄: vt suis se abneget q̄ serui/
re deo gestit vel eligit. hec **Amb.** Insuper si fratres vel cō/
sanguineos habere desideras cura de spūalibz. de quibz
in libro par̄ sic legit. Sunt ornati moribz z charitatis
vinculis velut q̄dam germanitate p̄stricti. **Hec ibi.** Et
nonne maḡ q̄ carnalis p̄a est illa fraternitas vl̄ cognat/
tio. quā nō sanguinis vicinitas s̄ mor̄ p̄formitas z aios/
rum vnitas in ch̄i charitate solz opari. vñ **Hiero.** Cle/
ra illa necessitudo est z ch̄i glutino copulata. quaz non
vtilitas rei familiar̄. nō p̄ntia tm̄ corpor̄: nō subdola z
palpans adulatio. s̄ dei timor z diuinaz scripturaz stu/
dia conciliant. hec **Hiero.** Deniqz nō carnalis fraterni/
tas siue p̄sanguinitas heredes regni cōstituit. s̄ quorum
est pulchra z casta gñatio cū charitate. **Hoz** fraternitas
seu cognatio tanqz filior̄ dei p̄is heredes dei constituit
coheredes aut̄ ch̄i. Ex his igit̄ restat q̄ de cognatione
carnali mime est curandū: s̄ de spūali illoz quibus est i/
hereditate salut̄ eternalis congaudēdum.

De carētia z defectu nataliū honestor̄. Ca. III.

Preterea de defectu nataliū non erubescas qz si tu
sis honest⁹ nō est tibi curandū q̄libz parētibz sis na/
tus. vñ **Aug.** Vñcunqz hoies nascent̄: si p̄ntū vi/
cia nō sectant̄ honesti z salui erūt. vñ **Chrys.** Quqz d̄ vi/
cij̄s erubescam⁹ parentū: s̄ vnū illd̄ q̄ram⁹ vt sp̄ ample/
ctemur p̄tutē. **Vñ etiā Hiero.** Nasci de adulterio non
est illi⁹ culpa q̄ nascit̄: s̄ illi⁹ q̄ gñat. **Et itez.** Dñs nr̄ ie/
sus ch̄s voluit nō solū de alienigenis. s̄ etiā de adulte/
rinis cōmixtionibz nasci. nob̄ magnaz fiduciā p̄stans. vt
q̄licunqz mō tñ vt ei⁹ vestigia imitemur ab ip̄ius corpe
nō sepamur: cui⁹ p̄ fidē mēbra effecti sum⁹. hec **Hiero.**

Sextus

De Carentia Nobilitatis

Ca. V.

Aterum de ignobilitate generis non turberis: quia si velis instantiorē nobilitatē consequi poteris. Hec pfecto illa est quae non ex diuitiis temporalibus sed ex thesauris oritur spiritualibus. Un̄ in Decretorum volumine dicitur: Nos qui possumus non ex locorum vel generis dignitate sed morum nobilitate innotescere debemus. Ulex quid de ea generis nobilitate multum curas quam de pace curat. Un̄ Hiero. Sola apud deum libertas est non seruire peccatis. Summa apud deum nobilitas est. clare esse pretiis. Un̄ et Chrysostomus. Ille clarus est. ille sublimis est. ille nobilis. ille tunc integram nobilitatem suam putat si dedignetur seruire viciis et ab eis superari. Un̄ et iterum Hiero. Ille apud deum preest potior non quem nobilitas generis nec dignitas seculi: sed quem deuotio fidei et sancta vita commendat. Et ideo ut hortatur idem Hieronymus. Nulli te vniuersum de generis nobilitate proponas nec obscuriores quoslibet et humili loco natos te inferiores putes. nescit religio nostra personas nec conditiones hominum: sed animas inspicit. Hec Hiero. Igitur saltem apud religiosas mentes inter nobiles genere et ignobiles non est differentia. quod si forte apud non religiosos fuerit non est cura. Attende etiam quod plerumque nobilitati vicium est annexum: et ideo de ea minus est curandum. Un̄ Hieronimus. Plerumque nobilitas carnis ignobilitatem parat mentis. Un̄ et Gregorius. Nonnulli solum nobilitas generis parere ignobilitatem mentis: ut minus se in hoc modo despiciant quam plerumque se ceteris aliquid fuisse meminerint. hec Gregorius. Sed profecto melius est nobilem hominem habere interiore et mentem quam exteriores et carnem. quia secundum mentem homo est factus ad dei imaginem et mens superior pars est anime et caput eius. Memento enim te preest impedire ignobilitas generis ne gloriosus efficiaris. Un̄ Chrysostomus. Quid prodest ei quem sordidant mores clara generatio. Aut quid illi generatio vult quem mores adornant. Ipse enim vacui se ab omnibus bonis actibus ostendit quod gloriatur in parentibus. Et iterum. Delus

Liber

est de p̄tēptibili genere clarum fieri: q̄s de claro genere contemptibile nasci. Qui em̄ de claro clarus nascit: gl̄a claritudinis eius nō est ei⁹ solius s̄ etiā z ḡnis. Qui at̄ de contēptibili ḡne clarus egredit̄. tota gl̄a claritudinis eius est soli⁹. Qui p̄o de cōtēptibili genere contemptibilis nascit. ois turpitudine illius est ei⁹ solius. Ideo meli⁹ est vt in te gl̄ozient parētes q̄ tu in parentibus. hec Chrys. Multo ḡ meli⁹ est nobile esse seu p̄fectū in p̄sona p̄pria siue p̄ p̄ditōes p̄sonales z q̄si essentielles q̄ p̄ cōtractas a p̄ntib⁹ p̄ditōes extrinsecas z q̄si accētales. Si qd̄ em̄ boni in nobilitate est: illd̄ solū in p̄tute consistit. Vñ Hiero. Nil aliud video in nobilitate appetendū: nisi q̄ nobiles quadaḡ nēcitate p̄stringunt ne ab antiquoz p̄bitate degenerēt. Vñ z Boetius. Si qd̄ est in nobilitate bonoz id esse arbitroz solū vt imposita necessitudo videat ne a maiorz p̄tute degenerent. Igitur qualūcūq; parentū fili⁹ dicaris nō poteris esse ignobilis nisi sola opinione. S; nobilis es in veritate si tñ non p̄ vicia te degeneraueris.

De aliq; de parentela vilitate vel indignitate
Demū inde nō turberis si de tua Ca. VI.
parēte hūiles q̄sdā habes z iḡbiles. Nā si inde turbaris: h̄ idō est qz inde p̄cūdaris: qd̄ plane ascribit tūe supbie. Proinde nimiz tu de ip̄is vt de magis humilib⁹ haberes poti⁹ gl̄iari z ip̄i de te tanq̄s de supbo et viciōso possent erubescere. Gl̄ozieris igit̄ de ip̄is vt de exaltandis. ip̄i p̄o de te erubescere possent: z tu magis de te humiliādo. Regla ei⁹ hec seu diuina sn̄ia irremocabiliter stabit: q̄ d̄r. Qui se exaltat humiliabit: z q̄ se humiliat exaltabit. Cōsulo itaq; vt pares tibi illos estimes: etsi nō maiores: muta iudiciū z te estimes viliorē z inferiorē: vt fm̄ interiorē hoiez. Et certe vix estiares: si nō mūdi iudicio tū celi: put̄ parebit i iudicio vniuersali. Quid igit̄

ni de et
quoz tue
cōtā deo
licitas d
biles m
nutrent

Se

remed

rys z

I

II

III

III

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

XII

XIII

XIV

XV

XVI

XVII

XVIII

XIX

XX

XXI

XXII

XXIII

Septimus

tibi de exteriori nobilitate generis. et cur de nobilitate animarum tue parentele erubescas. Sunt enim forte illi magni coram deo faciente habent eorum humilitate quorum interioris nobilitatis claritas euidentius finaliter apparebit quando nobiles mundi obscurabuntur et in exteriores tenebras mittentur.

Septimus liber continet consolationum

remedia oportuna. Contra illa turbativa quae opponunt diuinitatis et rerum facultati. Et habet capitula quinque. (titulus.)

I De consolatione super diuitiarum siue rerum temporalium carentiam.

II De perditione pecuniae et aliarum rerum.

III De abdicatioe vel relictioe temporalium

IIII De Paupertate

V De Penuria

¶ De consolatione super diuitiarum seu rerum temporalium carentiam.

Capitulum Primum.

Drimo igitur tristiari non debes de diuitiarum seu rerum temporalium carentia propter multa quae operari solent mala. Unum Bernardus. Beatus qui post illa non abiit que possessa nos onerant. amata inquinant. amissa cruciant. Et iterum. Diuitiarum amor insatiabilis longe amplius desiderio torquet animam quam refrigerare usu suo: utpote quia acquisitio laboris possessio timoris: amissio plena doloris est. hec Bernardus. Unum et Augustinus. Abiice a te diuitiarum onera. abiice vincula non voluntaria. abiice anxietates et tedia que te pluribus annis inquietant. Et iterum. Glenditis rebus nostris nullum maius eorum accepimus precium quam nos ipsos. implicati enim talibus nostris non eramus. Et iterum. Aurum amplius cruciat apud quem largius fuerit. aurum amanti se nihil de sua possessione permittit. refundit ei reatum suum cui usum negat. Et iterum. Aurum est macula laborum. periculum possit